

Generolas ir jo armija žygiavo dienų dienas. Pagaliau jie priėjo miestą ir pasiruošė kariauti.

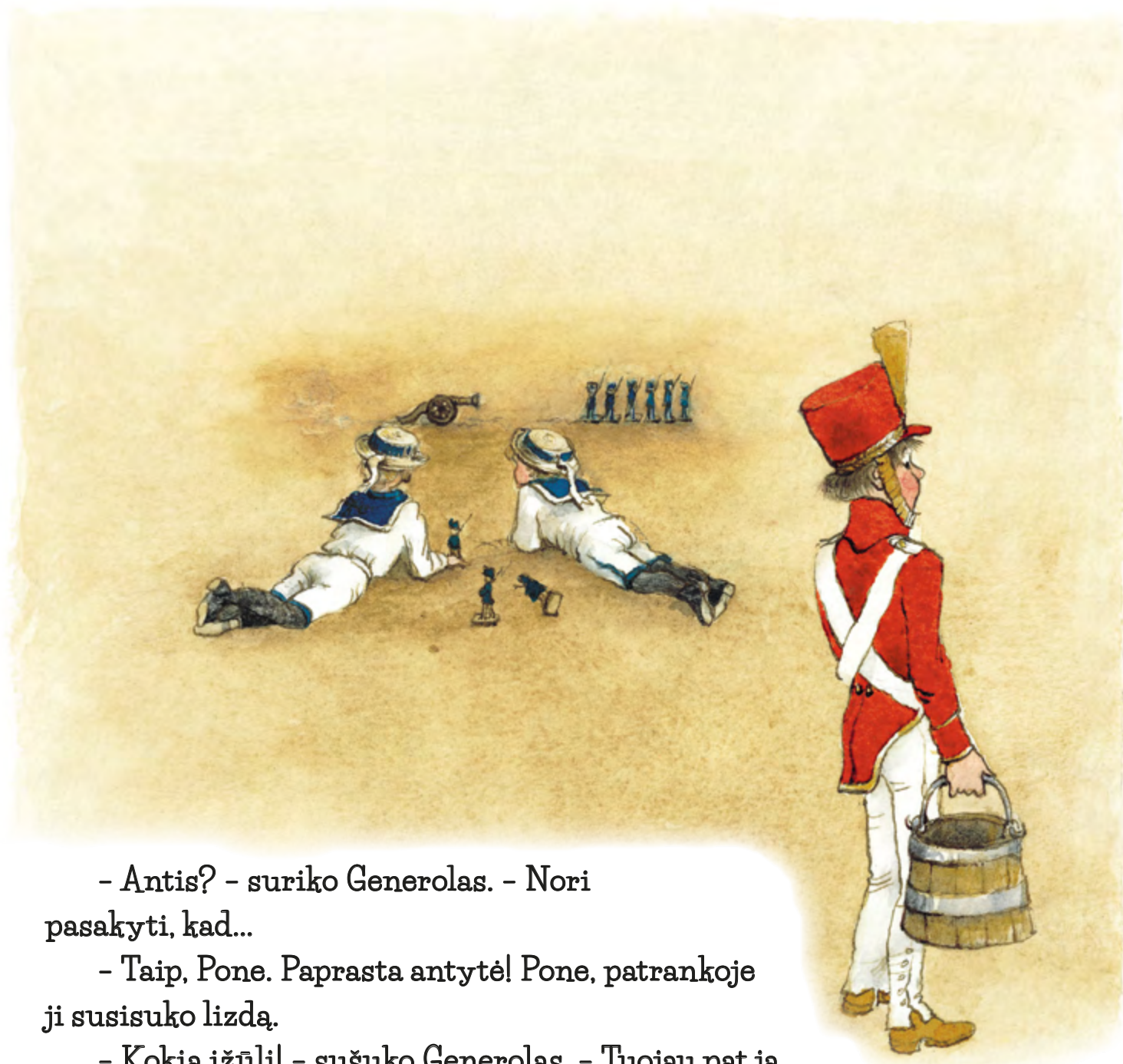
Generolas pasišaukė vieną artilerijos karį ir paklausė:

- Ar patranka pastatyta?
- Taip, Pone, - atsakė Karys.
- Ar ji nukreipta į miestą?
- Taip, Pone, - patvirtino Karys.
- Gerai, - tarė Generolas. - Užtaisyk ją. Kai duosiu komandą, įkišk į ją deglą.
- Supratau, Pone, - pasakė Karys ir nuėjo.

Po kurio laiko Karys grįžo.

- Pone, mes negalime šaudyti iš patrankos.
- Kodėl? - piktai paklausė Generolas.
- Todėl, kad negalime jos užtaisyti, Pone.
- Kodėl negalite jos užtaisyti? - net paraudo iš pykčio Generolas.
- Pone, - graudžiai tarė Karys, - patrankoje tupiantis.

- Antis? - suriko Generolas. - Nori pasakyti, kad...

- Taip, Pone. Paprasta antytė! Pone, patrankoje ji susisuko lizdą.

- Kokia išūli! - sušuko Generolas. - Tuoju pat ją išvykite!

- Bandžiau, - atsakė Karys, - bet ji neklauso. Man atrodo, kad ji tupi ant kiaušinių.

- Tuoju viską sutvarkysiu, - pasakė Generolas ir čiupo už kardo. - Antis negali sustabdyti armijos.

Generolas ir Karys patraukė ten, kur stovėjo į miestą nutaikyta patranka.

Generolas pasižiūrėjo į patrankos vamzdį, ir jo akys susidūrė su dviem mažomis akytėmis.

- Ei, uti uti uti, - pašaukė jis. - Kokia tu puikutė. Antis kvaktelėjo, bet net nepajudėjo.